

**Uchwała w sprawie nadania dr Oldze Sakson - Obada
stopnia doktora habilitowanego
w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie psychologia,
podjęta przez powołaną przez Radę Doskonałości Naukowej
komisję habilitacyjną w celu przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego**

Powołana przez Radę Doskonałości Naukowej komisja habilitacyjna do przeprowadzenia postępowania habilitacyjnego względem **dr Olgi Sakson - Obada** działała w składzie:

1. Prof. dr hab. Władysław Łosiak (UJ) - przewodniczący
2. Prof. dr hab. Beata Pastwa - Wojciechowska (UG) – recenzent
3. Prof. dr hab. Stanisław Kowalik (AWF Poznań) – recenzent
4. Dr hab. Anna Brytek - Matera (UWr) – recenzent
5. Dr hab. Małgorzata Lipowska (UG) – recenzent
6. Prof. dr hab. Lidia Cierpiątkowska (UAM) – członek
7. Dr hab. Emilia Soroko (UAM) – sekretarz

Działając na podstawie ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669 z późn. zm.), ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2020 r. poz. 85 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2017 r. poz. 1789) komisja habilitacyjna wzięta pod uwagę:

- 1) osiągnięcie naukowe o którym mowa w art. 16 ust. 1 i ust. 2 pkt. 1 ustawy,
- 2) aktywność naukową Habilitantki o której mowa w art. 16 ust. 1 ustawy,
- 3) osiągnięcia dydaktyczne i organizacyjne
- 4) przebieg kolokwium habilitacyjnego.

Podstawą ocen dokonań wymienionych w pkt. 1-3 były:

- a) monografia „**Ja cielesne w schizofrenii**” Wydawnictwo Nauk Społecznych i Humanistycznych UAM, Poznań, s.421

- b) sporządzony przez Habilitantkę autoreferat i zestawiony przez nią wykaz publikacji i pozostałych form aktywności naukowej, dydaktycznej i organizacyjnej
- c) sporządzone przez recenzentów oceny osiągnięć

UCHWAŁA

Biorąc pod uwagę osiągnięcia Habilitantki oraz przedstawione przez recenzentów opinie, a także przebieg kolokwium habilitacyjnego i przeprowadzoną dyskusję, komisja podjęła uchwałę o nadaniu **dr Oldze Sakson - Obada stopnia naukowego doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych i dyscyplinie psychologia.**

Uchwała zapadła stosunkiem głosów: **6 TAK, 1 NIE, 0 WSTRZ.**

Głosowanie miało charakter jawny. Habilitantka nie wniosowała o przeprowadzenie tego głosowania w trybie tajnym.

UZASADNIENIE

Osiągnięcie naukowe

Członkowie Komisji ocenili pozytywnie osiągnięcie naukowe w formie monografii „Ja cielesne w schizofrenii”.

Prof. dr hab. Beata Pastwa-Wojciechowska podkreśliła, że jej zdaniem istotne w pracy jest podjęcie ważnego tematu, z którym zmagają się praktyka, a który nie jest doceniany, spostrzegania własnego ciała przez osoby chore na schizofrenię. Zdaniem recenzentki praca naukowa habilitantki jest wyrazem próby pokazania złożoności świata wewnętrznego związanego z ciałem i doświadczaniem ciała, ale to co jest najważniejsze to odniesienie wyników do pomocy i psychoterapii. Doceniła trud podjęcia problematyki, propozycję nowej perspektywy wnioskowania teoretycznego i diagnostycznego (szczególnie techniki lustra) i wpływ wyników na metody pracy.

Prof. dr hab. Stanisław Kowalik pozytywnie ocenił monografię, podkreślając, że nie ma wielu podobnych prac, które by tak nowocześnie podchodziły do spraw tradycyjnie traktowanych jako ocena własnego ciała, funkcji własnego ciała czy własnej atrakcyjności. Wysoko ocenił część teoretyczną pracy, stwierdzając, że imponuje mu znajomość literatury przedmiotu, szczególnie w obszarze cenestopatii. Zwrócił również uwagę na innowacyjność zastosowanej w badaniach procedury lustra.

Dr hab. Anna Brytek-Matera, pozytywnie oceniając monografię, stwierdziła, że praca została bardzo dobrze osadzona w koncepcji psychodynamicznej i mimo że język nie jest łatwy, to jednak przedłożony wywód pozwala śledzić tok wypowiedzi. Pozytywnie oceniła ukazanie autorskiego modelu „ja” a także zweryfikowanie go w populacji klinicznej i ogólnej. Dodała, że na duże uznanie zasługuje wykorzystanie metod obiektywnych, mimo że kwestionariuszowe są prostsze, to te obiektywne wymagają umiejętności i czasu poświęconego na ich wykorzystanie. Doceniła również klarowność wyводу oraz jasność, erudycyjność prezentacji wyników

Dr hab. Małgorzata Lipowska przychyliła się do opinii recenzentów w zakresie pozytywnej oceny osiągnięcia naukowego. Za najciekawsze wyniki uznała wykazanie, że zaburzenia obrazu ciała nie są specyficzne dla schizofrenii oraz że nie można mówić o specyficznym wzorcu wrażliwości na bodźce u chorych. Co więcej, wyniki wskazują, że ja cielesne w schizofrenii cechuje się odmienną strukturą ze względu na zakłócenia w aspektach funkcjonalnym i tożsamościowym.

Prof. dr hab. Lidia Cierpiałkowska bardzo pozytywnie oceniła osiągnięcie „Ja cielesne w schizofrenii”. Zauważyła, że ważne w pracy jest określenie przez habilitantkę pewnych warunków zmienności w zakresie stopnia spójności pomiędzy deklaratywnym a procesualnym ja cielesnym. Za ważne uznała przekroczenie w obszarze ja cielesnego wskaźników lub obszarów ja cielesnego, które do tej pory nie zawierały upodmiotowienia ja, wyłaniającego się na pewnym etapie rozwoju. Stwierdziła, że wyniki pracy są bardzo znaczące dla rozumienia istoty symptomów, które pojawiają się w schizofrenii.

Dr hab. Emilia Soroko podkreśliła, że bardzo pozytywnie ocenia osiągnięcie naukowe, strukturę pracy i wnikliwość wyvodu a także sposób przechodzenia od teorii do empirii i potem do praktyki. Zwróciła uwagę, że to samo zagadnienie było badane z dwóch lub nawet trzech perspektyw diagnostycznych – deklaracji, procesu i wywiadu z osobami

badanymi, a także że praca przyczyniła się do wzbogacenia repertuaru badawczego, zawierając wnioski wskazujące na potrzebę wzbogacenia wywiadu o możliwość oceny sposobu interpretacji zjawisk cenestopatycznych u osób badanych.

Prof. dr hab. Władysław Łosiak podobnie jak inni członkowie Komisji bardzo pozytywnie ocenił monografię, podkreślając oryginalność podjętego tematu i zastosowanych metod badawczych.

Komisja habilitacyjna uznała, że **monografia „Ja cielesne w schizofrenii” stanowi „znaczny wkład autorki w rozwój określonej dyscypliny naukowej”, to jest psychologii.**

Aktywność naukowa

Oprócz monografii stanowiącej osiągnięcie habilitacyjne, Habilitantka opublikowała 2 monografie, 7 rozdziałów w pracach zbiorowych oraz 12 artykułów. Większość członków Komisji oceniła pozostały dorobek publikacyjny Habilitantki umiarkowanie pozytywnie, uznając, że można go uznać za wystarczający. Prof. dr hab. Beata Pastwa – Wojciechowska podkreśliła znaczenie prac dotyczących traumy oraz badania prowadzone we współpracy z Uniwersytetem w Stanford. Prof. dr hab. Stanisław Kowalik dodał, że Habilitantka jest autorką dwóch znakomitych książek a szczególnie docenił książkę „Ja cielesne. Od normy do zaburzeń”. Podkreślił, że zawarte w dorobku artykuły naukowe nie odbiegają poziomem od książek a wprawdzie ogólny IF jest nie wysoki, to jednak biorąc pod uwagę trudność tematu (ja cielesne w schizofrenii i relacje między cielesnością a życiem psychicznym), jakość dorobku rekompensuje z nadmiarem niedociągnięcia parametrów. Dr hab. Anna Brytek – Matera oceniła dorobek negatywnie, podkreślając, że dane naukometryczne nie są satysfakcjonujące, co świadczy o znikomym rozpoznawaniu dorobku naukowego w kraju i za granicą. Wskazała również na niewielki udział w grantach badawczych oraz niewielką liczbę wystąpień konferencyjnych. Dr hab. Małgorzata Lipowska uznała dorobek za wystarczający i stwierdziła, że formułuje pozytywną konkluzję ze względu na jakość, ale gdyby miała ocenić zasięg, to byłoby to niewystarczające. Prof. dr hab. Lidia

Cierpiątkowska oceniła pozytywnie pozostały dorobek i uznała go jako wystarczający. Zwróciła uwagę, że w kolejnych publikacjach można zauważyć rozwój myśli nad ja cielesnym, chociaż mogłaby być ona bardziej rozpowszechniona. Dr hab. Emilia Soroko pozytywnie oceniając pozostały dorobek, zwróciła uwagę na tekst wydany w 2017 roku w *Psychosis* o percepcji bólu, który wprowadza w uzasadnienie koncepcji ja cielesnego. Prof. dr hab. Władysław Łosiak stwierdził, że pozostały dorobek wprawdzie nie jest imponujący, ale można go uznać za wystarczający.

Podsumowując, zdecydowana większość członków komisji habilitacyjnej uważa, iż **dorobek naukowy dr Olgi Sakson - Obada odpowiada wymaganiom ustawy – Habilitantka wykazała się „istotną aktywnością naukową”**.

Działalność dydaktyczna i organizacyjna

Komisja pozytywnie oceniła działalność dydaktyczną i organizacyjną Habilitantki. Uznano, że Habilitantka spełnia swoje zadania, jeśli chodzi o dydaktykę, chociaż jej osiągnięcia w zakresie opieki nad pracami magisterskimi są niewielkie a Habilitantka nie pełniła roli promotora pomocniczego w przewodach doktorskich. W przypadku działalności organizacyjnej i popularyzatorskiej Komisja sformułowała umiarkowanie pozytywną ocenę, zwracając uwagę, że działalność organizacyjna w głównej mierze ogranicza się do Wydziału Psychologii i Kognitywistyki UAM.

Kolokwium habilitacyjne

Komisja oceniła pozytywnie przebieg kolokwium habilitacyjnego i odpowiedzi Habilitantki na zadane pytania. Prof. dr hab. Beata Pastwa – Wojciechowska i prof. dr hab. Stanisław Kowalik docenili autoreferat oraz sposób odpowiadania na pytania. Dr hab. Anna Brytek-Matera zgłosiła zastrzeżenia do odpowiedzi Habilitantki dotyczącej sposobu określenia wielkości próby. Pozytywnie oceniając kolokwium zwróciła uwagę, że dyskusja miała bardziej wymiar kliniczny niż naukowy. Natomiast dr hab. Małgorzata Lipowska zdecydowanie pozytywnie oceniła kolokwium i stwierdziła, że odpowiadała jej

„kliniczność” dyskusji. Prof. dr hab. Lidia Cierpialkowska oceniła wystąpienie jako bardzo dobrze przygotowane i świetnie wygłoszone. Pozytywnie odniosła się do sposobu odpowiadania na pytania przez habilitantkę, scharakteryzowała ten sposób jako cechujący się ogromnym namysłem. W podobny sposób, pozytywnie ocenili przebieg kolokwium prof. dr hab. Władysław Łosiak oraz dr hab. Emilia Soroko, podkreślając merytoryczną wartość odpowiedzi oraz gotowość do modyfikacji swojego stanowiska w kwestiach interpretacji wyników.

Przewodniczący Komisji

prof. dr hab. Władysław Łosiak

Poznań, 6 maj 2021